

Sygn. akt VI GC 2101/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko **A. L.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. L. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 17 511,09 złotych (siedemnaście tysięcy pięćset jedenaście złotych dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III. zasądza od pozwanej A. L. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2101/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2017 roku powód (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. L. kwoty 18 361,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jako cesjonariusz na podstawie umowy z dnia 24 czerwca 2016 roku wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela – cedenta – (...)spółki akcyjnej z siedzibą w W., którego łączyła z pozwaną A. L. umowa zawarta w dniu 20 czerwca 2005 roku, na podstawie której pozwana uzyskała od banku środki pieniężne.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę 18 361,09 złotych składa się: niespłacona należność główna w kwocie 14 659,40 złotych oraz skapitalizowane odsetki umowne i skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w łącznej kwocie 3 701,69 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1185/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana A. L. zaskarżyła powyższe orzeczenie zarzucając niespójność działań powoda. Pozwana wskazała bowiem, że w lipcu 2017 roku przedstawiciel powoda umówił się z pozwaną, że w przypadku spłaty długu dokonywanego systematycznie, co miesiąc w kwotach po 100 złotych, postępowanie sądowe nie zostanie wszczęte. Pozwana wskazała, iż zapłaciła trzy raty w kwocie po 100 złotych, natomiast w kolejnych dziewięciu miesiącach pozwana płaciła co miesiąc kwotę 50 złotych z uwagi na ograniczone możliwości zarobkowe.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 24 października 2018 roku” (k. 81-83 akt) powód (...) z siedzibą w W. cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie żądania kwoty 850 złotych w związku z wpłatami dokonanyymi przez pozwaną w toku procesu (od lipca 2017 roku do października 2018 roku).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2005 roku A. L. jako kredytobiorca zawarła z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. jako kredytodawcą umowę numer (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji A. L. kwotę 10 000 złotych. Kredyt został udzielony na okres od dnia 23 maja 2006 roku do dnia 22 maja 2007 roku.

W późniejszym okresie strony kilkakrotnie zmieniały umowę podwyższając kwotę udzielonego kredytu i termin jego spłaty.

W dniu 21 maja 2010 roku A. L. zawarła z (...)spółką akcyjną z siedzibą w W. aneks numer (...), zgodnie z którym ustalono, że bank udzielił A. L. kredytu w walucie polskiej, odnawialnego w ramach limitu kredytowego w następujących kwotach: 49 500 złotych od dnia 21 maja 2010 roku do dnia 21 czerwca 2010 roku, 47 500 złotych od dnia 22 czerwca 2010 roku do dnia 21 lipca 2010 roku, 45 500 złotych od dnia 22 lipca 2010 roku do dnia 20 sierpnia 2010 roku i 43 500 złotych od dnia 21 sierpnia 2010 roku do dnia 22 maja 2011 roku.

A. L. nie dokonała spłaty powyższego kredytu w całości w uzgodnionym terminie.

niesporne, a nadto: umowa – k. 9-11 akt, aneksy – k. 83-88 akt

W dniu 24 czerwca 2016 roku(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z (...)z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z umowy numer (...) z dnia 20 czerwca 2006 roku.

niesporne, a nadto: umowa przelewu – k. 14-18 akt, zawiadomienie o cesji – k. 19 akt

W dniu 01 marca 2017 roku (...) z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynikało zadłużenie A. L. na kwotę 18 361,09 złotych obejmującą kwotę 14 659,40 złotych z tytułu kapitału kredytu i kwotę 3 701,69 złotych z tytułu odsetek.

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 7 akt

A. L. po wystawieniu wyciągu z ksiąg rachunkowych(...) z siedzibą w W. i po wytoczeniu przeciwko niej powództwa o zapłatę dokonała następujących wpłat:

- w dniu 13 lipca 2017 roku w kwocie 100 złotych,
- w dniu 16 sierpnia 2017 roku w kwocie 100 złotych,
- w dniu 12 października 2017 roku w kwocie 100 złotych,
- w dniu 13 lutego 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 14 marca 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 11 kwietnia 2018 roku w kwocie 50 złotych,

- w dniu 17 kwietnia 2018 roku w kwocie 100 złotych (2 x 50 złotych),
- w dniu 15 maja 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 13 czerwca 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 18 lipca 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 13 sierpnia 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 12 września 2018 roku w kwocie 50 złotych,
- w dniu 11 października 2018 roku w kwocie 50 złotych.

niesporne, a nadto: dowody wpłat – k. 65-70 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także powyżej wskazane dokumenty prywatne, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a również i Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku, na podstawie art. 258 k.p.c. stosowanego a contrario, Sąd oddalił wniosek pozwanej A. L. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. L.. Sąd zważył bowiem, że zarządzeniem z dnia 02 listopada 2018 roku zobowiązano pozwaną do jednoznacznego wskazania okoliczności, na jakie zeznawać ma zawnioskowany w sprzeciwie od nakazu zapłaty świadek M. L., w terminie 7 dni pod rygorem oddalenia tego wniosku dowodowego. Pozwana zarządzenie powyższe odebrała w dniu 03 grudnia 2018 roku (z.p.o. – k. 94 akt), jednakże nie wskazała przedmiotowych okoliczności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. L. kwoty 18 361,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 13 marca 2017 roku – do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z umowy kredytu zawartej przez pozwaną z (...)spółką akcyjną z siedzibą w W. – poprzednikiem prawnym powoda i faktu nie zwrócenia tego kredytu w całości w umówionym przez strony terminie.

Stan faktyczny sprawy pozostawał w znacznej mierze niesporny, pozwana nie kwestionowała bowiem zawarcia umowy kredytu z przedmiotowym bankiem, nie kwestionowała także faktu zadłużenia ani jego wysokości. Wreszcie niesporna była również legitymacja procesowa powoda, pozwana nie kwestionowała bowiem skutecznego wejścia powoda w prawa kredytodawcy. Nadto pismem z dnia 09 sierpnia 2016 roku pozwana została powiadomiona o cesji (k. 8 akt) akceptując skuteczność tej umowy i dokonując wpłat na rachunek bankowy wskazany w informacji o przelewie wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem. Tymczasem w niniejszej sprawie, skoro pozwana dokonywała wpłat na rachunek bankowy wskazany przez cesjonariusza (powoda), to uznać należało, że pozwana została powiadomiona o przelewie i zaakceptowała fakt następstwa podmiotowego po stronie wierzyciela. Jednocześnie pozwana nie podnosiła, że przed

zawiadomieniem jej o przelewie wierzytelności dokonała jakichkolwiek innych wpłat z tytułu przedmiotowej zaległości do rąk pierwotnego wierzyciela – banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W..

Pozwana nie kwestionowała przy tym także wyliczenia wysokości jej zadłużenia wskazanego przez powoda. W ocenie Sądu bowiem pozwana, która w odpowiedzi na zawiadomienie jej o cesji wierzytelności, w którym wskazano wysokość zadłużenia odpowiadającego – w zakresie kwoty głównej wartości wskazanej na wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu – dokonywała ustalonych wpłat ujawniła swój akcept wobec zasadności wierzytelności powoda i jej wysokości. Wskazać należy, iż w aktach sprawy nie ma żadnego dowodu, który ujawniłby sprzeciw pozwanej wobec wysokości wierzytelności powoda. Dopiero na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku i to w mowie końcowej pozwana A. L. podniosła zarzut, że roszczenie objęte pozwem jest dla niej abstrakcyjne. Na tym etapie postępowania zarzut ten należało uznać za spóźniony i jednocześnie utracony na podstawie art. 503 § 1 k.p.c.

Odnosząc się natomiast do zarzutów pozwanej, iż strony w lipcu 2017 roku zawarły ugodę, na mocy której powód zgodził się, aby wierzytelność spłacana była w comiesięcznych ratach w kwocie po 100 złotych, co miało spowodować wstrzymanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, to wskazać należy, że okoliczność ta pozostała całkowicie gołosłowna, tym bardziej, że pozew w niniejszej sprawie wniesiony został już w marcu 2017 roku, a więc znacznie wcześniej. Pozwana nie udowodniła, że odroczenie terminów płatności przybrało postać umowy, nie przedstawiła żadnych dowodów dla wykazania, że obie strony złożyły oświadczenia woli obejmujące prolongatę terminów płatności. W tym zakresie zatem Sąd zatem ocenił, iż zachowanie powoda przybrało postać pactum de non petendo, które jednak nie modyfikowało ustaleń umowy kreujących wymagalność roszczenia powoda.

Niezależnie jednakże od powyższego, nawet gdyby w istocie taką ustną ugodę strony zawarły, to uznać należy, iż pozwana nie dotrzymała jej warunków, gdyż zapłaciła tylko trzy raty w kwocie po 100 złotych i to nie co miesiąc (lipiec, sierpień, październik 2017 roku), następnie zaś dopiero w lutym 2018 roku pozwana zaczęła dokonywać kolejnych wpłat i to w ustalonej przez siebie jednostronnie, a nie uzgodnionej przez strony – wysokości (w kwocie po 50 złotych). W tej sytuacji nie było wątpliwości, że powód był uprawniony do poszukiwania ochrony prawnej swojego roszczenia na drodze sądowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 2187) zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. zasądził od pozwanej A. L. na rzecz powoda kwotę 17 511,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

W punkcie drugim wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął powództwo w piśmie procesowym z dnia 24 października 2018 roku, tj. o kwotę 850 złotych, przyjmując za podstawę prawną art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od pozwanej A. L. jako przegrywającej sprawę w całości (także w zakresie, w jakim powództwo zostało cofnięte, albowiem było to wynikiem wpłat pozwanej dokonywanych już po wytoczeniu powództwa) na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 3 917 złotych, na co składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego określone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) w kwocie 3 600 złotych (albowiem w toku procesu powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, co jednakże nie wymagało jego osobistej obecności na rozprawie) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.